

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÈNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atrassats: 10 cèntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA SALVACIÓ

o basta que 'l sufragi universal existeixi consignat en las lleys, quan veyém qu' en la pràctica queda poch menos que anulat.

«Tots los ciutadans, majors de vinticinch anys, tenen dret a emetre 'l vot—diu la ley; pero en la pràctica, gracias a la indiferencia dels uns, gracias a la mala educació política dels altres, no surt may de las urnas la expressió sincera de la voluntat nacional. Lo govern encasilla, 'ls governadors apretan, los arcaldes se comprometen a pendre part en lo joch asquerós de las actas en blanch y de las inmundas tupinadas, y 'l cos electoral sofreix y calla: tot ho consent; tot ho comporta.

En vá voldríam infundirli una xispa de virilitat y d'energia salvadora: tot resulta inútil: l'anemia s'ha apoderat d' ell: está decaygut, se mostra indiferent, desconfiat, apàtich: deixa fer als que governan; se deixa sangrar, se deixa empobrir; y de igual manera 's deixaria deshonrar, si la deshonra del país signés necessaria pera 'l sosteniment de determinats poders sense prestigi.

¿Qué fa 'l poble espanyol? ¿Qué espera?

***

Una gran part de las masses obreras de las ciutats y dels camps proclaman guerra a mort a tots los partits polítichs, desde 'ls monàrquichs als republicans, y en conseqüencia s' apartan de las lluytas electorals. ¿Conducta suicida, quals funestos resultats tocarém en dia no llunyá!

¿No son ellas, per ventura, las que més interés han de tenir en la conservació de las llibertats públicas, may siga sino per serlos permés exposar las sévas queixas y treballar eficazment per las sévas reivindicacions? ¿A qué ve, donchs, medir ab un mateix raser de menyspreu als partits democràtics, que 'ls ofereixen totas las garantias y als reaccionaris que voldrían arrebatals'hi totas? ¿S'ha de desdenyar aixís lo patrimoni conquistat ab la sanch de las venas de tota una generació d'héroes y de mártirs?

Los obrers, que podrian formar las avansadas del sufragi universal, obtenint del seu exercici ventatjas immensas, no 's cuidan generalment de pendre en las eleccions la part més mínima. Ells podrian sanear l'exercici de aquest dret. ¿A qué quedarian reduhidas las cábalas dels governants, la pressió dels procònsuls, las tupinadas dels arcaldes, si las masses obreras cooperessin, com deurien, a las lluytas de la

ley contra l'arbitrarietat, dels comicis del poble contra 'ls abusos del poder?

Recórdinse las últimas eleccions de Gracia, la derrota vergonyosa de totas las malas arts conservadoras, y vegis quin seria 'l resultat, si aquell rasgo individual de suprema energia, se pogués fer efectiu en un dia dat per tota Espanya.

***

La política restauradora forma una bassa enclotada d'ayguas pútridas y corrompudas.

Fá divuyt anys que aquesta aygua no s'ha renovat. Totas las dejeccions conservadoras y fusionistas jauhen al fons d' ella: los microbis de la immoralitat son los únichs organismes qu' en ella hi tenen vida. Los miasmas que 's desprenen de aquest estany corromput tot ho envenenan. Continuar més temps aixís, es humanament impossible.

¿Qui será capás de cegar aquest foc de putrefacció?

N'ho esperém dels governs monàrquichs que turnan en lo poder, trasmetentse 'ls uns als altres los mateixos vicis y la mateixa impotencia. Ni que vulgan purificarse poden ferho. Una proba n'están donant los fusionistas, imitadors servils dels seus antecessors, que de la mateixa manera qu'ells, se rebaten cegos y famélichs sobre las ollas del pressupost, sense fer res per evitar la bancarrota que ha de deixar al país sense camisa, ni per reanimar l'esperit públich pròxim a desapareixer com lo darrer alé de vida de un tisich d'últim grau.

¿Y no 'ns rebelarém contra aquesta funesta desgracia?

***

Ciutadans: la patria demana un ésfors supré. Femlo de una vegada. S'han obert los comicis, acudimhi. ¿No hi ha prou confiansa en la direcció dels partits republicans? Establímla. Que la presció vinga d'abaix, com de baix ha vingut sempre en las épocas més calamitosas de la nostra historia. Desapareguí l'apatia y la desconfiansa. Voler es poder. Volguém de una vegada.

P. K.

¡JA ES AQUÍ!

(SONET MAGRE)

La Quaresma ja ha arribat ab son exércit d'espinas; ja 'ns toca rebre tunyinas; lo peix-palo ja está armat.

Ja ha arribat ben carregat un barco d'oli y farinas per'amanir las sardinas y encasacá 'l llús salat.

Ja es aquí, d'antes d'ahi, la tungada de la ganyu; lo temps més trist per pahí...

Més, la Quaresma 'ns enganya: ¿com pot dir que vé aquí a Espanya, si no se 'n mou may d'aquí?

PEPET DEL GARRIL.

om contraris decidits de tota inteligencia electoral ab lo govern, per més liberal que 's digui.

Si 'l partit fusionista se trobés en la oposició, encare seria tolerable entendres ab ell, ab la idea de derrotar als conservadors. Trobantse en lo poder, la cosa es més peluda, tant més, quan los fusionistas están en

relacions ab los canovins, haventse fet en certa manera la coalició monárquica.

Regla de conducta segura:—Si no vols fer pudó, no 's rossis ab los femetaires.

***

Dihém aixó per aquells poquíssims possibilistas que pugan esperar alguna cosa de las sévas intelligencias ab lo govern.

La ventatja material que pugan conseguir no valdrá de molt l'immens descrédit que per aquest motiu 'ls caurá a sobre.

Y si tanta necessitat hi hagués de apoyar la política liberal (sempre que 'l govern dongués probas evidents de practicarla), creyém nosaltres que 'l tal apoyo, per tenir alguna eficacia, hauria de ser completament desinteressat.

L'apoyo concedit a cambi de un rosegó, y es un trist rosegó un'acta, será sempre mirat ab repugnancia per totas las personas que s'estimin.

Lo govern vá disoldre 'l meeting de la Juventut republicana de Madrid.

Per mica que la Juventut republicana s'hi empenyi, la cosa anirà a torna-jornals.

Si hi ha energia, constancia y virilitat, la Juventut republicana disoldrá al govern.

D. Antón y en Silvela ja s'han tornat a parlar. Assistian junts a un enterro, y varen cambiar algunas paraulas.

La situació era la més apropòsit per saludarse ab la famosa frasse dels cartuixos:

—Morir debemos.

—Ya lo sabemos.

L'últim rebrot del bonapartisme francés, lo príncep Victor, ha estat en negociacions pera contractar un emprèstit de 200,000 lliuras esterlinas, al objecte de pendre una part activa en la próxima campanya electoral, fentse elegir diputat.

Pero no ha trobat ningú que li volgués fiar una suma tan considerable.

No es res deixarli un milió de duros...

Ja s' contentarà ab tres pessetas.
Al cap-de-vall, tant quant li deixessin, també s' ho gastaria ab las cocottes.
Qui vulga divertir-se, que treballi.

Tots los conservadors, al complir-se l' aniversari de la proclamació de la República, fan mil contorsions de horror, assegurant que a l' any 73 tot anava tant malament, y en proba de que hi anava, retreuen discursos dels més eminents republicans, confessant la gravetat de las circunstancias.

¡Pobres conservadors!
Al obrar aixís, los ximplets no veuen que 'ls republicans teniam, a lo menos, la ventatja de no viure de ilusions, y al mateix temps la franquesa qu' ells no han conegut may, de parlar al país ab lo cor a la mà.

¿Cóm hi ha ningú que s' atreveixi a tirarnos en cara com un vici, lo que constituheix una de las primeras virtuts civicas de tot home públich?
Respecte a la veritat, los conservadors ni la diuen, ni la comprenen.

Paraulas de *La Dinastia* per fer la por als sagastins:

«La ola republicana sube... sube...»
La pujada de aquesta ola es inevitable. L' aixeca l' huracá dels disbarats monárquichs.
Fassin que torni a pujar en Cánovas y 's veurá ahont arriba la pitrada de l' ola republicana.

Hi havia al barri del Taulat (Sant Martí de Provensals), un pobre obrer que trobant-se sense recursos per atendre a la seva senyora malalta, feya onze mesos, acudi a la *Caritat cristiana* en demanda de socorro.

Y avants de proporcionar-li lo que l' estat de aquella pobra dona requeria, hi va anar un vicari, confesant-la.

Efecte de la confessió: lo vicari sortí de la casa fent ascarafalls. La malalta li acabava de dir en confessió que apesar de viure maritalment ab l' obrer, no eran casats.

Més tart hi comparegué l' rector y plantejá la qüestió en los següents termes:

—O bé 'us separaré, ab promesa solemne de no tornarvos a veure may més ó no será la *Caritat cristiana* qui 'us socorri.

Y de aquest procediment ne diuen *caritat... cristiana!*
¡Quin escarni!

¡Vaja! Ara no dirán que 'n López Domínguez no s' interessí per la solució del conflicte económic que a tothom preocupa.

L' home s' ha proposat suprimir alguna cosa en lo pressupost del Ministeri de la Guerra...

Y tras meditacions y cálculs delicats, suprimirá... 'ls cigrons del ranxo dels soldats.

Segons declaracions d' alguns ministres, los pressupostos del any que vé se saldaran ab un déficit de uns 60 milions:

¡*Malorum signum!*

Si ells ne confessan 60, es que, parlant entre dents, diuen que afeginthi un zero los 60 son 600.

CARTAS DE FORA.—Lo rector d' Esplugas de Llobregat, lo dia de la Candelera va fer un sermó renyant als pares de las noyas y a las noyas mateixas perque van als balls de máscaras y teatros dihent (paraulas textuales), qu' en aquests llochs deshonestos no han de acostars'hi si volen salvar l' ánima, y lamentantse principalment de que a las tardes que hi ha funció al teatro, aquest s' ompla y ningú s' acosta a la iglesia a ferli companyia. De aixó plora la criatura.

Lo rector de Aleixar, qu' es una especie de Tenorio místich, cremat perque algunas vegadas hem tingut de ocuparnos de las sevas aventuras, las emprengué l' altre dia contra LA CAMPANA DE GRACIA, recomanant als pares que no la deixin llegir als seus fills, per ser un periódich prohibit per la Santa Mare Iglesia, y fent suposicions sobre la persona que pot donarnos las noticias que a n' ell l' atanyen directament. En aquest punt va equivocarse de mitj a mitj. Si no té més habilitat per trobar lo cor de las sevas monjas, que per endavinar qui es la persona que 'ns entera de las sevas gracias, lo Tenorio místich haurá de plegá l' ram.

A Baldomá tenen un ensotanat tan inteligent en lo seu ofici, que quan mor algú fa prometre a la familia del difunt fer los funerals dintre de un curt plaso, baix pena de no enterrar lo cadáver. En cambi té ab los morts tan poch cuidado, que alguna vegada, com ha succehit últimament, l' ataut li cau de un aparato que ha fet fer per colocarlo dintre de la iglesia, desclavantse la caixa y produhintse una escena la més desconsoladora. ¿Y cóm queda la lley de sanitat que

prohibeix terminantment la introducció de cadáveres en las iglesias?

L' home negre de Bañeras recomana desde trona als seus feligresos que no s' afilhin a societats ni partits polítichs, dihent que tot es una mentida. «Lo que heu de procurar—deya—es cuydarvos de la Iglesia.» Si, perque 'ls cultivadors de la llana nos' afartan. ¿Veritat?

L' enfandillat de Vilanova de la Barca, després de més de un any d' estar funcionant la escola laica de Lleyda, ha excomunicat y condemnat a una familia de aquell poble, vehina de la capital de la provincia, qu' envia als seus fills a dita escola, sense considerar que 'ls mestres de las escuelas laicas no braman com certs re-berrendos.

Lo Sr. Oion de Buen, catedràtic de Historia natural de la Universitat de Barcelona, cometerá una injusticia, si no s'afanya a classificar dintre de la escala zoológica que li correspongui al ensotanat de Massenet de la Selva, en just agraument a la propaganda activa que fa a tota hora, dihent als seus feligresos que no s' deixin enganyar per dit catedràtic. Per millor acertar en la clasificació li dirém que aquell cèlibe viu ab una casada separada del marit, y té per company un vicari requeté, jove moreno, que sol posarse l' casquet tort y l' manteu arremangat, y que per tot dia porta revólver. Antigament usava l' arma blanca, puig feya de barber a Calella. Vegi l' Sr. de Buen, si ab tots aquests datos, pot classificar a aquest parell d' aucellots negres.

PANTORRILLAS AL DESCUBERT

N lo ball donat pel Marqués de Alella, la senmana passada—segons diu lo *Brusi*—alguns dels concurrents portavan calsa curta.

¡Magnífica ocasió perque l' senyor Planas y Casals, cacich dels conservadors, y l' Sr. Maluquer, cacich dels fusionistas, poguessen lluhir sas respectivas pantorrillas!

Si no van assistir al ball, ó si assistinthi, no van anarhi ab calsa curta, varen perdre una magnífica ocasió de mostrar qui las té més grossas, y d' ensenyarlas tal volta per darrera vegada.

Perque l' caciquisme va de capa cayguda: las pantorrillas corren gran perill d' aprimarse, y si no s' enmagreixen del tot, s' haurá de confessar que son fetas a proba de disgustos.

Desde l' punt que 'ls conservadors y 'ls fusionistas se varen entendre, quedá convingut que serian anuladas las elecciones de diputats provincials pel districte de las Aforas. L' Audiencia veuria la causa y pronunciaría sentencia, sense que 's personés ningú a formular la corresponent defensa.

Segons lo convingut, lo Sr. Malla y l' Sr. Espinós, inmolats com nn parell de bens, eran las victimas designadas per sellar ab lo seu sacrifici lo pacte de aliansa.

Y l' Sr. Espinós y l' Sr. Malla varen rebanxinar-se, y en un moment donat van rebatre la dimissió pel nasos de D. Manel Planas y Casals, que al rebre'l cop, va quedarse com qui veu llumanetas.

Una escena acalorada, fecunda en acusacions y vituperis, y la necessitat de reunir la Diputació provincial al objecte de tractar del assumpto, sigué l' resultat de la trastada conservadora.

Comentari:—Just es que 'ls cacichs que tot creuen poderho resoldre a tall de gitanos, marxants de bestia, de tant en tant rebin alguna cosa que 'ls estabelli.

Lo pantorrillas fusionista per aplacar la fam dels socios (¡vaya uns socios!) del Casino de la Plassa Real volia que l' arcalde de Barcelona se prestés a repartirlos la sopa boba, a expensas de la ciutat.

Lo marqués de Alella va respondre qu' ell s' havia encarregat de la vara ab la condició precisa de fer administració, prescindint de las exigencias de bandera, y que si 'ls fusionistas aspirants a algun empleo, no tenian de que menjar, que 's mamessin lo dit.

Resultat de aquesta resposta: una entrevista a ca l' gobernador, entre l' arcalde y l' cacich.
Allá s' va parlar de tot: allá s' va dir que si no s' repartia moma, 's perdrian las elecciones, perque avuy ja no s' mouhen sino 'ls que menjan, y 'ls fusionistas en dejú, no son bons per res, ni han de tenir foras suficientes per volcar un trist tupi.

Tot inútil. Lo marqués de Alella no s' va deixar convence, y presentá punt en blanch la dimissió del seu càrrech.

A l' hora en qu' escrich se fan vivas gestions perque l' autor del Códich O no deixi als seus correligionaris al mitj de la fanguera. ¿Lograrán ferlo desistir de la seva resolució?

Cuydado, Sr. Fabra: avuy ha caygut de peus... Un' altre dia pot caure de bigotis.

Se parla de un indult general a favor dels regidors suspesos. Mediant que aquests presentin la dimissió, la causa que se 'ls seguia no passará endavant. Y dels dimitents se triará als que podran tornar a la Casa gran, y als que haurán de quedarse a fora.

La inteligencia, l' pan comido, l' pastel, diguinli com vulgan, s' ha fet ab tothom: no sols ab los conservadors, sino fins ab los sarauhistas.

Vaig veient que la ditxosa fusió s' enten ab tothom, menos ab lo país.
¿Qué fa Sr. Larroca?

¿No li sembla si ha arribat ja l' hora de inscriurela en los registres de la higiene?

A individuos menos complascentes se las obliga a pendre la cartilla.

P. DEL O.

L' ÚLTIM CARNAVAL

¿Será l' últim?

¡Pobre, pobre Carnestoltas!
Tant si t' plau com si no t' plau, de la teva decadencia estás en lo darrer grau.
Ja no t' salvan cabalgatas, ja no t' amparan bons mots, has agotat ja las foras, Carnaval ¡has fet a tots!
Fa ja alguns anys que t' presentas pansit y en creixent desmay, pero tan tristot com ara no t' hi haviam vist may ¡may!
No t' ho dich per molestarte, ni per fer-te més afront, pero has estat a l' altura de... las festas de Colon.

Aqui tres ó quatre cegos pertretxats ab l' instrument, disfressats de *caparitzo* y molestant a la gent.

Alli un parell de ganapias vestits... en panyos menors, fent rotlo en mitj de la Rambla per abocá uns quants horrors. Mes enllá sis papanatas que passejan, bruts de fanch, un pendó ab una garrofa un gat y un puro d' estanch.

Pels cafés gitanos sossos que volen parlar andalus y sols han vist en sa vida la capella de Marcús.

Un home vestit de... polla, ab ayre tan de cocat que dona una trista idea de la pobra humanitat.

Un clown que fa tamborellas atropellant a la gent; un altre que ruborisa hasta a n' aquell que no l' sent.

Un qu' estripa una guitarra, dos que s' figuran cantar, y una infinitat que tocan... tot lo que poden tocar.

Vells que fan la figuereta, mocetons que cridan peix, pillets que tiran discursos bastants més grassos que l' greix.

Ara un immens carromat ab un lleterero pintat; propaganda per uns polvos per enllustrar be l' calsat.

Ara un' altra conductora guarnida de groch y vert, anunciant en lletres blavas las *máquinas de coser*.

Luego un carro de la Riba ab nou ó deu mascaróns, que disparan contra l' públich uns quants cuartans de cigrons.

Y més y més mamarratxos, y xicotés vestits d' espart, y tahuls que tiran tronxos y *cacos* que tiran... l' art.

Y aixerits que fan lo burro, y tranquils que fan lo gos, y tontos que fan lo maco y desgraciats que fan l' os.

Aqui tenen, tal com pinta, un resúmen general de lo que ha vist Barcelona en lo passat Carnaval.

Molt mal gust, molta miseria, molts ninots, molts mascaróns, fástich, poca solta, escándol, draps, guinyapos y garróns.

Semblava—y ab dos paraulas m' entendrán perfectament—una cosa organizada pel *ilustre* Ajuntament.

C. GUMA.

GUIA DEL CANDIDAT

ots los oficis del món, hasta 'ls més senzills, requereixen lo seu aprenentatje.

Lo cotxero, l' primer dia que guia un carruatje, no fa res més que desgracias. Al cap d' un any també n' fa; pero llavors ja no li importa: ha après de fugir ab tota rapidés, y no li passa res de particular.

L' home que s' presenta candidat a la diputació a Cortes, es lo mateix que un cotxero; pero completament al contrari.

Al figurar en candidatura per primera vegada, no corre l' perill de fer desgracias, sino de que l' desgracihin a n' ell.

«Com s'evitan aquestes eventualitats desagradables?
Com?
Estudiant previament l'art de aspirant a diputat, no
llesant-se a la lluyta sense coneixe be totes las tram-
pas, maniobras y martingalas del ofici.
A aquest propòsit respònd la publicació d' aquesta
breuissima y sustanciosa Guia del candidat.

I

«Si vols ser representant del país, comensa per ti-
rarte'l país a la esquena.»
En efecte. Lo ciutadà ignocent que te la candidè de
creures que 's pot ser diputat ab bons fins é intencions
honestas, que 's desi y no perdi'l temps.
Lo representant del país no representa ni ha de re-
presentar res més que la seva conveniencia... ó la dels
que'l pagan.
Dirán que aixís la tal representació resulta una co-
media. Si, senyors: una comedia es en efecte; una
comedia que representa... 'l representant.
D' aquí precisament li vé 'l nom que porta.

II

«Sense diners, no pensin en ser diputats.»
Lo sufragi universal es... públich y gratuit, com si
diguessim: tothom pot ser elegit diputat á Corts, per
pobre que sigui.
Pero... una noya es per un rey, y per ara no se sab
de cap rev que s' haja casat ab cap noya.
Més fácil es anar y tornar de l' Habana, nadant ab
carbassas, que arreplegar l' acta de diputat sense tenir
un bon repuesto de diners.
En temps del Tenorio encare no s' usava aixó de las
eleccions; pero alló de
con oro nada hay que falle,
me sembra qu' era ja una indirecta pera las eleccions
del porvenir.

III

«Lo cens electoral es un mito: l' elector, un mico.»
Una de las maneras més graciosas d' agafá 'l rabe
per las fullas, es entretenirse en repassar llistas, cote-
jar noms, demanar inclusions ó exclusions d' electors
y altres tonterias pel istil.
Ni 'ls que son a las llistas votan, ni 'ls que votan son
a las llistas.

IV

«L' exit del candidat dependeix del seu acert en la
elecció de districte.»
Lo districte que més convé al aspirant no es aquell
ahont un hi té interessos, amichs, influencia ó rela-
cions.
En aquest ram, com en tots los demés negocis de la
vida, s' ha de buscar lo bo, lo bonich y lo barato.
¿Com se busca?
Sobre'l mapa. Lo millor districte es aquell ahont hi
ha més ignorancia, menos contricants, molta terra...
y pocas vias de comunicació.
Aquest districte s' maneja fácilment, accepta tot lo
que á un home li convé... y no costa tant car com los
altres.

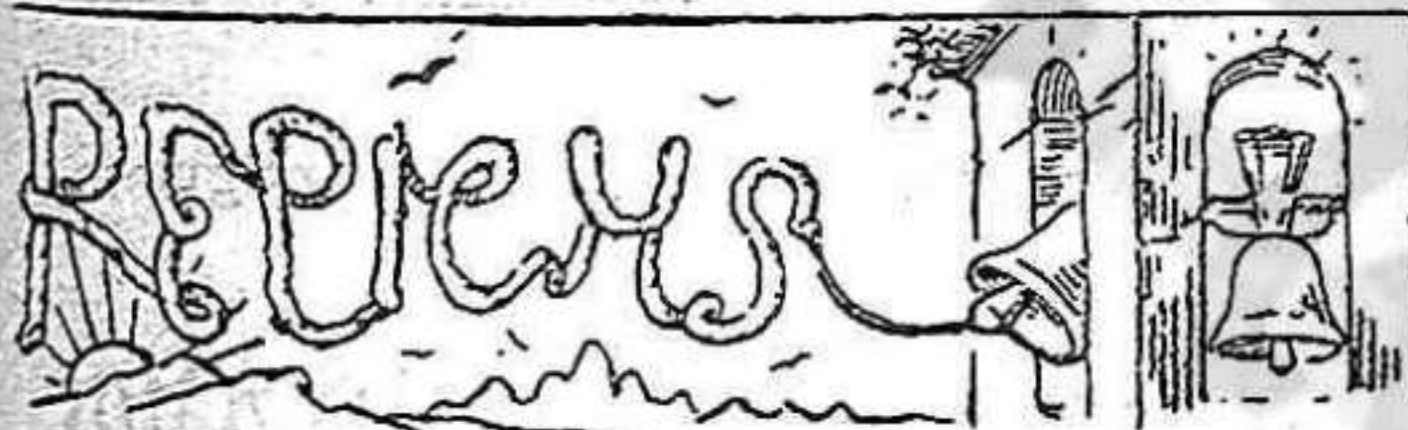
V

«L' acta ha de tenirse ja á la butxaca vintiquatre
horas avants de comensar la votació.»
Es una precaució indispensable, perque com en
aquest joch tot es possible, podria succehir que al fi
de la jornada 't quedessis sense acta y sense diners.

VI

«Si vols anar ben segur y sortir diputat... entente
avants que tot ab qualsevol governador civil.»
Després d' aixó, no haig d' anyadir res més.
Aquest últim precepte val per tots.

A. MARCH.

QUESTA vegada la cosa va de serio.

Alguns tranquils de Madrit han projectat constitu-
hir una associació de pares de familia al objecte de vi-
gilar al clero y descubrir y denunciar las sévas inmorali-
tats.

¡Alerta ensotanats que viviu en la dolsa compa-
nyia de majordanas jovenetas y guapas!
¡Alerta 'ls que féu collecció de nebodetas!
¡Alerta 'ls que aplicuèu la pornografia més desca-
rada á la predicació dintre del temple!
Si l' associació s' constituheix, prompte héu de veu-
re com á cada porch li arriba 'l seu Sant Martí.

Ara sols falta que l' associació s' constituheixi no
sols á Madrit, sino per tot Espanya.

A la que s' formi á Barcelona jo 'm reservo 'l dret
de apadrinarla. Y en aquest concepte ja tinch pensat
lo nom que ha de portar.

Aixís com la que presideix lo futur Sant Claudio
Transatlántich se denomina La Fulla, la nostra, per
ser més fructifera, podrá titularse La Castanya.

En Sagasta, entre fills, germans, cusins, gendres

y consogres ha encasillat la friolera de 12 individuos
de la seva familia.

Dotze y ell, tretze.

Si es cert l' adagi, al cap de l' any un de mort.

Y 'l mort, ja 's pot desd' ara preveure qui será: lo
partit fusionista.

Lo senyor marquès de Alella
no 'ls vol donar escudella
(al menos aixís se diu).
Senyor marquès del meu cor,
als fusionistas oiú
que cridan ¡ay quin dolor!

Un avis als productors.

S' están practicant ab activitat las gestions neces-
sarias per la celebració de un tractat de comers ab In-
laterra.

De primé 'ns pela en Sagasta
que sempre ha mostrat bon zel,
y després diu als inglesos
que 'ns afaytin á repel.

Una allocució del arquebisbe Tomás de Tarragona,
diu:

«La envidiable joya de nuestra unidad católica ha
sido oscurecida por la tolerancia religiosa; pero la
Constitución del Estado garantiza á los españoles que
no serán molestados por otras ceremonias ó manifes-
taciones públicas que no sean las de nuestra reli-
gión.»

De manera que 'ls espanyols tenim l' obligació de
deixarnos molestar per las ceremonias de la religió
católica.

De manera que aquestes ceremonias, segons con-
fessió de tot un arquebisbe poden ser molestosas.

¡Verge santa dels Dolors,
quina manera d' escriure!...
¡Y á un home qu' escriu aixís!
li pagan sou d' arquebisbe!...

Segons sembra, dintre de poch se practicarán obras
importantes en la casa Samá, cantonada del Paseig de
Gracia y la Gran-via.

Com que al marquès de Marianao li ha sigut con-
cedida la grandesa d' Espanya, hi haurá necessitat
de aixecá 'ls sostres, perque 'l nou gran d' Espanya
no tingui necessitat de anar enconjit y ab pena al
transitar per l' interior de casa seva.

Es tan guapassa la reyna de Portugal, que al pas-
sejarse pels carrers de Sevilla, á qual capital aná úl-
timament á causa de trobarse la seva avia en perill
de mort, tothom sortia al seu pás á contemplarla.

Y alguns transeunts fins li tiraven piropos.
Vaja, estich segur que si á la reyna portuguesa li
dona la real gana de arrencarse per peteneras, no
queda una republica á Sevilla que no 's declari mo-
nárquich.

Es lo que deya en Robert Robert parlant de la se-
nyora de D. Amadeo de Saboya.

Passejantse un dia per Madrit, en carretella des-
cuberta, va donar lo pit á un seu nèn, qu' ella mateixa
se 'l criava. ¡Y 'n voléu de aplausos, vivas y
aclamacions entre la gent del poble!

En Robert, que presenciá l' escena, deya:
—Si en lloch de un se 'ls treu tots dos, coneix que
jo mateix no hauria pogut contenir lo meu entusiasme.

Un bisbe á qui li parlavan de la necessitat de in-
troduhir economias en lo pressupost del clero, va res-
pondre ab arrogancia:

—¿Jo fumar tabaco de l' Arrendataria? ¡May de la
vida!

Lo bisbe que aixó va dir ¿era castellá ó catalá?

Lo Sr. Camprodón ha retirat la dimissió que tenia
presentada del càrrech de regidor.

Y 's diu qu' está resolt á ingressar en lo partit fusio-
nista, sobre tot si li prometen de nou la presidencia
de la comissió de consums.

En Planas y Casals, qu' es qui va ferlo regidor, al
veure'l viatjar de aquest modo, li podrá dir lo que 'l
poeta Narcís Serra va dir un dia al pare del senyor
Camprodón:

—Camprodón, me has dado un palo
con este viaje ameno:
yo te traje de hombre bueno
y me has salido hombre malo.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1.ª XARADA.—Gra-no-llers.

- 2.ª MUDANSA.—Pau—Peu—Pou.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Nicolás Salmerón.
- 4.ª GEROGLIFICH.—Com més pestes més de morts.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans E.
Thomás, V. Miró Sardá, Un fumador, y Cintet Barrera
y Cargol; n' han endevinadas 3 D. Pimienta, B. Llorens
y R., M. Sanalp y Punti, Noy de 'n Xepa y Vicens de
ca 'n Badalona; 2 Pepet de las cabras y Espanta-mos-
quits, y 1 no més P. Buldo.

XARADA

Beguda que l' home estima,
prima;
musical que molt s' entona
segona;
negació que desespera
tercera;
y LA CAMPANA á una carta
contesta bé, quan diu:—Quarta.
Y ara crech que res més cal,
puig rumiant poca estona
trobarás lo meu total
qu' es poble de Barcelona.

PEPET O 'L RAYO.

ANAGRAMA

La filla de la Carmeta
té una total de virám
y m' assegura qu' entre ellas
fa temps que hi té una total.

BARCELONÍ DE CARDEDEU.

TRENCA-CLOSCAS

D. J. MARÍA REVOLTA
REUS

Formar ab aquestes lletras lo titol de una comedia
castellana.

LL. VIOLA Y VERGÉS.

TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y horizontal: titol de perío-
dic.—Segona: nom de un poeta célebre.—Tercera:
arbre.

JEPET RESOL.

GEROGLIFICH

U I NOY H
: HOME A
H

A. ESCOLÁ PETIT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Cisco de 12 anys, Starkmann, Bordetas, F. Carreras P.,
E. Thomás, Massa Prim, J. Soteras y B., Botiguer de la Marítima,
Rey Nano, J. Trip-Trap, A. Hoto, J. Panyella, Quichi 'l seba, Cha-
to M., Pérez, M. Carrancá y M. Sanalp y Punti.—Lo que 'ns envian
aquesta senmana no fá per casa.

Ciutadans Escolá del Vendrell, J. B. Golondrino, J. Aben-Mundi-
vals, Lluís Salvador, B. Llorens y R., Jumera, Cantor de Catalunya,
Eduart Thomás, Emilio Revoltós, A. Amigó, P. Giró y B. de V., Pau
Guerra, Cintet Barrera y Cargol, S. Astrolech, Un Aprent, y P. P.
Permanyer.—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadá V. Miró S.: Ni 'ls versos ni la prosa 'ns ván prou bé; dels
trenca-caps n' aprofitaré alguns, igual que del seu company Buyó.—
E. Novell: No sabem que dirli: l' autor del sonet, 'ó té 'l mateix nom
que vosté 'ó 'l usa com á pseudónim. Per lo tant no sabem com fer la
rectificació.—C. Ribó y M.: Vá molt bé y la insertaré.—Salvador
Bonavia: Las composicions son fluixas, y las xaradas difusas.—J. N.
(Banyeras): Hauria de donarnos més detalls.—J. Abril Virgili: Está bé;
ho publicaré.—Joseph Oliver (La Bisbal): Hem rebut la remesa, l' hem
llegida tota y generalment trobem que las composicions pecan per bar-
rueras en la seva forma. La versificació hauria de ser més cuydada, més
fácil, menos dificultosa. Es á dir: hi falta llima y correcció.—Aquesta
es l' impresió que 'ns han fet y li comuniquem ab tota franquesa.—
P. P. T.: Vá molt bé.—E. Riera M.: Los epigramas que 'ns remet son
fluixos; careixen de facilitat en la forma y no son prou escullits en la
idea.—J. T. y R.: No vá prou bé.—Ramón de Masquefa: La xarada an-
ria bé si estés més ben versificada.—Corresponsal (Cambrils): No po-
dém ocuparnos de un assumpto de un caràcter tant excessivament lo-
cal.—J. Manubens Vidal: Aprofitaré alguna cosa.—E. Sandiumenje:
Las noticias son preciosas: lo difícil es trobar la manera de publicarlas
sense contratemps. ¿Ne vol respondre vosté? Donguis á coneixe.—Joa-
net Cots: Las dos composicions son fluixas.—Ego Sum: Aquesta sen-
mana sí que vá bé.

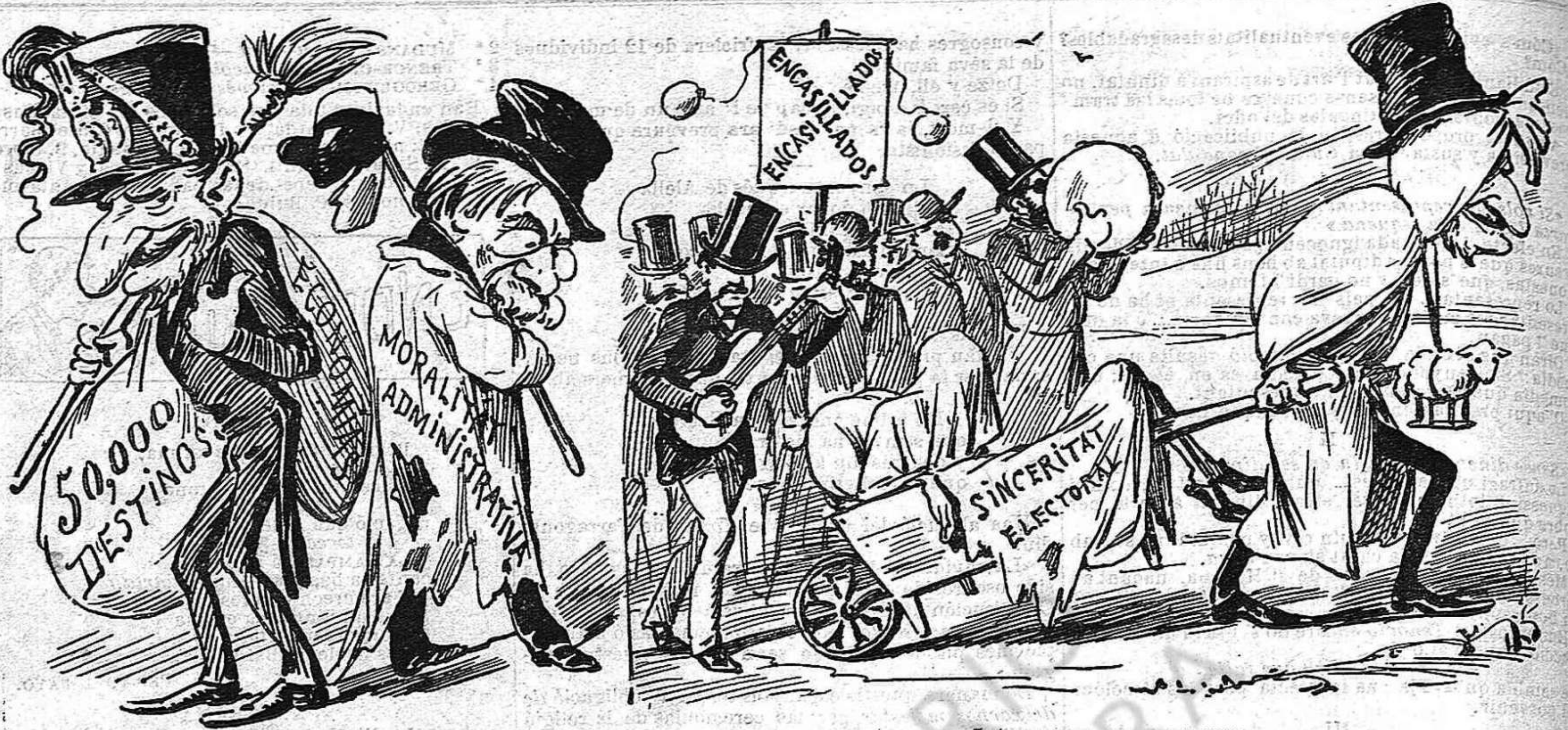
LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

NUEVA LEY ELECTORAL
para Diputados á Cortes

Un tomo en 16.º encuadernado en percalina. — DOS Ptas.

BARREJA

LAS DOS MÁSCARAS
 — ¡Y que 'n vá de carregat!
 — ¡Quin mascarón més tronat!

L'ENTERRO DE LA SARDINA
 Aquestas bromas tan tristas
 sols las fan los fusionistas.

Ab aixó de l'estanch de las cerillas, los pobres mistaires
 han quedat á las capsas.

Ara per encendre tornarán á sortir totas las andróminas antigas,
 progrés degut al govern liberal.

En materia d'economias lo clero no hi vol saber res. Lo clero
 sortirà sempre á la defensa de las masses.

Única manera de cubri 'l déficit del pressupost.